

MYND: TORBEN ADAM

MYND: JÓAN P. HANSEN

MYND: JÓAN P. HANSEN

hetta nakrar ferðir áður, so hann greiddi frá, hvussu leikur fór fram. Svongd var komin á okkum. Og við tað at »Jensens Bøfhus« lá beint yvir av, hildu vit yvir at biðja um borð. Men av tí at biðitiðin var ein til tveir tímar, var avgjørt at fara aftur til Scandic Hotel at fáa okkum ein bita og hvíld, áðrenn farið var út á sjálvt festivaløkið.

Vit høvdu sett okkum fyri at lurta eftir Texasbúgvunum úr USA, Dickie Lee Erwin og føroyinginum Stanley Samuelsen, sum framfórdu í tí, tey kalla »Tuborgteltnum« frá kl.16.00 til kl.17.00. Eftir at hava leigað okkum ein minibuss, hildu vit avstað. Men sum Columbus á sinni, so endaðu vit á skeivum stað. Tá ið vit vóru sett av, vóru vit á økinum, sum kallast »Udelukket«, har bert húsvognar í alskyns útgávum, sum vóru komnir til countryfestivalin, høvdu sín basa. Hetta økið lá nakað burtur frá »Indelukket«, har sum festivalurin liggur. Onkur helt fyri, at festivalurin lá aftanfyrir skógarøkið, sum lá aftanfyrir

húsvognaøkið. Til alla lukku spurdu vit okkum fyri, og fingi at vita at vit vóru komin til skeivt øki.

Vit fingi at vita, at bussruta var hvønn tíma inn á festivaløkið. Men hetta høvdu vit ikki stundir til. Og so at fáa fatur á einum minibussvogni at koyra okkum aftur inn til »Indelukket«. Hetta var ikki lætt, og biðitiðin bleiv tí long.

Tá ið vit blivu sett av við »Indelukket«, kendi eg meg aftur. Mín fyrrverandi kona hevði sum ung í 1964 gingið á Silkeborg Húsarhaldsskúla. Hon hevði valt hetta stað, tí hon hevði eina ommusystur, sum búði tætt við »Indelukket«. Seinni vóru vit fleiri ferðir í Silkeborg í sambandi við summerferiu, og høvdu spákað fram við »Gudenåen« ella »Silkeborgsjógvarnar«, sum hon eisini verður nevnd. Nú gekk eg á sama stað, í heilt øðrum ørindum, tí nú skuldu vit á countryfestival.

Vit koma so til »Tuborgteltið«. Av tí at vit vóru seinkað, fingi vit bara um endan av framförluni hjá Dickie Lee og Stanley, sum settu festivalin í gongd

úti á økinum. Og sigast má um Dickie Lee, at hann hoyrist, tá ið hann syngur. Og ein skilur, hvat hann syngur um og verður ikki køvdur av instrumentum. Teltið var fult av fólki, og fólk sóu út til at hugna sær almikið. Í teltinum vóru borð við benkrum sett upp, so tú kundi sita og lurta eftir framförluni. Frammanfyri pallin var eitt dansigólv, sum fyri tað mesta bleiv nýtt til »Linedance« framförlur og upplæring í »Linedance«. Eftir hesa framförlu, fóru nakrir »Linedansarar« út á gólv við at vísa síni kynstur.

Vit fóru so at ota okkum oman til tann stóra pallin. Á vegnum liggja ymiskar sölubúðir, har tú kundi keypa tær mat, cowboy útbúnað, fløgur og LP-plátur. Sama konsept, sum Mervyn Conn setti upp í 1968, tá ið fyrsti Wembley Arena Country festivalurin, sum bleiv hildin í London, og sum nú er ein stórir partur, sum vesturheimurin hevur tikið til sín. Ja, sjálvt Nashville hevði ongan festival tá. Teir fingi sín Fan Fair í 1972.

Alt fylgið var komið oman til teltið, har armbond skuldu festast á okkara handlið, so vit kundu sleppa inn til stóra pallin og framförluøkið. Har stóð ein long rekkja av skandinavum og týskarum, sum skuldu býta síni atgongumerkir um við armbond. Hallur fór yvir og tosaði við ein av fyrireikarunum og vísti honum eitt skriv. Vit blivu so ferd ígjøgnum, uttan armbond, frammanfyri einari undrandi mannamúgvu. Gud viti, hvørji tey hildu hesi fólkin verða, sum bara kundu spáka ígjøgnum uttan armband, og so ikki stilla seg upp í rekkjuna.

Har sum stóri pallur er, hava teir ruddað eitt náttúrlendi av trævøkstrinum burtur, og hava gjørt træbenkur til at sita á inn í lendi. Og við breiðum gongutrappum ímillum benkurnar, so man situr líka sum í einum Amfiteatri, sum grikkar høvdu. Man hevur gott útsýnið yvir pallin, og økið frammanfyri hevur dansigólv at dansa á, ímeðan framförlurnar eru.

Tá ið vit komu oman til økið, var tað ein danskur bólkur, sum eitur »Mr. Jack

and the Daniels«, ið byrjaði á stóra palli. Vit fingi okkum pláss, ímeðan Hallur fór saman við tónleikarunum aftur um pallin at fáa armbond fest á handliðini. Karl Sofus og eg blivu sitandi eftir. Tá ið Hallur kom aftur, fingi vit at vita, at neyðugt var við armbandi til okkum báðar. Vit skuldu hava armbond, har »pressa« stóð á. Og tað skuldi Allan Samuelsen skaffa okkum. Vit vóru nú komnir inn við ongum armbandi. So nú var at halda seg innanfyri, til vit fingi samband við Allan.

Vit sótu og hugnaðu okkum, og hugdu at allari hesari mannarúgvuni av kvinnum og monnum. Øll ílatin cowboybúna. Ein partur gekk við tryggjum, sum vístu frá hvørjum linedance klubba, tey komu frá. Eisini vóru bólkar av kvinnum og monnum, øll líka ílatin, sum eisini hava hoyrt til ein klubba. Hesir linedansarar framfördi dúgliga framman fyri pallin. Vit keyptu eina øl ella cola fyri at køla okkum av í hitanum. Karl Sofus royndi at fáa myndir av hesum ymisku íkløddu fólkunum í filkassan. Har gingi kvinnur við cowboyhatti, leðurjakka við frynsum og strømmum cowboybuksum. Onkur av teimum var so djørv, at hon hevði patrónbelti saman við einum Colt 45 revolvera við lið. Hetta helt eg verða eitt sindur yvirdrivið.

Og mennirnir, teir gingi eisini í fullum »outfit«. Ein partur gekk við longum regnfrakka. Høvdu eisini sheriff-stjørnu á bringuni og belti við einum Colt 45 revolvera og patrónum við leysum krúti. Hesi uml. 20-30 fólkin fóru niðan í bakkan rundan um økið. Og hvørja ferð ein framförla skuldi setast í gongd, soo skutu tey alt í gongd við leysaskoti upp í loft, so krútrokur stóð um alt økið.

Tú sá eisini fólk, sum gingi ílatin sum yvirklassafólk í »The Wild West«. Har vóru borgmeistarar við frú. Bankdirektørar við frú. Hetta var stuttligt at síggja. Men virkaði eitt sindur yvirdrivið. Orsökina skal ein finna í teimum mongu linedance klubbunum, sum eru í Norðurlondum, har hesin kulturur verður nógv dyrkaður.

Eg saknaði ektaðar indianarar í fullari krígsmaaling. Og indianarahøvdingar við fullum fjøðurprýði á høvðinum. Og har var eingin suðurstats- ella norðurstatsoldatur ella generalur, sum gekk ímillum fólkið og vísti okkum ein part av søguni hjá USA. Á Wembley í 1978 hevði Mervyn Conn syrgt fyri, at nøkur av hesum fólkið gingi á festivaløkinum, so at tú kundi fáa tikið mynd av tær saman við einum ektaðum indianarahøvdingi ella einum generali frá borgarakrígnum.

Stóra navnið á festivalinum var Lorrie Morgan. Hon var komin úr USA við sínum sney mans stóra tónleikabólki og skuldi enda kvæðið. Hon er ikki so kend her heima hjá okkum, men nógv var væntað av henni hjá tí donsku áhoyrarafjöldini.

Lorrie Morgan er ikki hvør sum helst í country høpi. Hon er dóttir George Morgan, sum lá nr.1 í Nashville við sangi sínum »Candy Kisses« í 1949, til Hank Williams trokaði hann av trónini við sanginum »Lovesick Blues«.

Hon er fødd 27. juni 1960. So hon var 51 ár, nú hon framfórði á palli. Hennara stílar er tann sami, sum man hoyrir úr Nashville í dag. Nógvir tónleikarar, og ein reikan aftur og fram á palli. Hon heldur sær væl. Hevur átt 2 børn. Hevur verið í trimum hjúnaløgum, har tann eini countrysangarin, Keith Whitley doyði tann 9. maj 1989 av alkohol-eitran.

Vit gjørdi av at sleppa okkum avstað, áðrenn konsertin við Lorrie Morgan endaði. Tí nú kom eitt lítið æl, og tað var blivið myrkt. Vit fingi fatur á einum hýrivogni, sum koyrði okkum aftur á Hotel Scandic. Eg var nú sera troyttur, eftir at hava sitið í uml. 5 tímar á einum træbeinki. So eg slapp mær til songar. Makkarin Karl Sofus, hann setti seg at fáa yvirført tað, sum var komið í filmkassan um dagin, inn á fartelduna.